

trгоvec ob koncu leta — oj koliko dolga, a kakó malo imetja!

Dolg neizmeren Vam, materi za vse skrbi, svaritve . . .

Dolg neizmeren vsem plemenitim, dobrim učiteljem, od katerih mnogi že počivajo v grobu . . .

Dolg neizmeren Bogu za zmago v veri, v kreposti . . .

Če se ozrem nazaj v gimnazijo, potem na vseučilišče in okrog po domovini, moj Bog, kakšni prizori! Skupaj smo nastopili trudapolno pot navzgor, vsi veseli, sami prijatelji . . . A od tedaj do sedaj, do danes, kakšna izprememba! Nekateri od one mlade čete v grobu, nekateri — izgubljene eksistence — drugi v raznih stanovih in roko-

delstvih — a kje veselje, kje prijateljstvo? Skrb za vsakdanji kruh — res, mnogo jih je odtujila; a še nekaj —: cilji, ideali so se premaknili!

Do zmage! Največja, najlepša zmaga je pač — premagovati samega sebe! Vincere se ipsum!

To bóde najvišja modrost in krepóst: brzdáti in vládáti strásti!“

Do takih zmag pomagati mladim borcem, to so sedaj moji zlati cilji . . .

Jutri torej se odpeljem . . . in pojutršnjem postanem — magister! Za blagor domovine in mladine, za vero, za krepóst — to bo odslej mojega življenja — magistrále.

Z Bogom!

Ivan.

Dim in oblak.

Črn vali iz parostroja
proti nébesu se dim.

„Ogni se!“ veli oblaku,
plavajočemu nad njim.

„Tebi jaz, ki v mirnem tiru
vodonosen v daljo spem?
Kdo si, drzneš? Pazi, pazi,
da te s strelo ne razdmem!“

„Jaz sem dim mogočen, silen,
ognja vročega sem sin,
ti pa sluga mrzle burje,
ki podi te prek višin.

Oče ogenj me je pôslal
k bratu solncu do višav,
važna zemska poročila,
topel nesem mu pozdrav.“

„O ti bore domišljavec!
Oglje te rodilo je
in po svetlem rojstvu ognja
gnusno v svet pahnilo te.

Ko bi ogenj bil tvoj oče,
znak očetov bi imel,
luč razširjal naokoli,
val bi temni tvoj plamtel.

Kaj bi se ščeperil neki!
Solncu, ognju nisi mar,
tudi nisi sel na daleč,
v hipu te razdme vihar.“

Bled od jeze dim se trga,
od sramú razpadajoč,
velikan oblak pa z močo
žejnim cvetom spe v pomoč.

Desimira.